Kočičí válečníci

NEBEZPEČNÁ STEZKA

Erin Hunterová

albatros

Kočičí válečníci (5)
Nebezpečná stezka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Erin Hunterová
Kočičí válečníci (5) – Nebezpečná stezka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

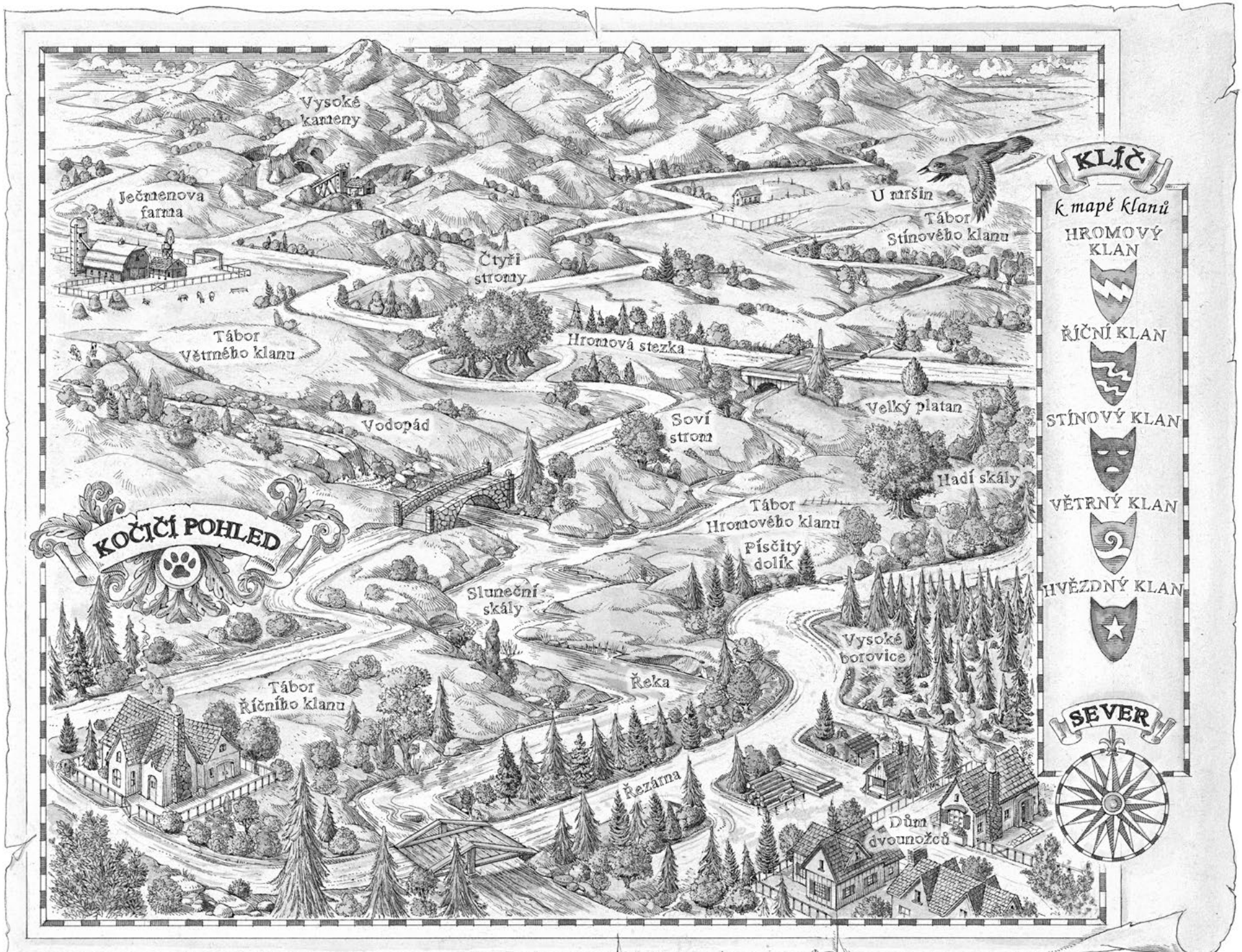
KOČIČÍ POHLED
Vysoké kameny
Ječmenova farma
Čtyři stromy
U mršin
Tábor Stínového klanu
Tábor Větrného klanu
Hromová stezka
Vodopád
Soví strom
Velký platan
Hadí skály
Tábor Hromového klanu
Písčitý dolík
Sluneční skály
Vysoké borovice
Řeka
Tábor Říčního klanu
Řezárna
Dům dvounožců
KLÍČ
k mapě klanů
HROMOVÝ KLAN
ŘÍČNÍ KLAN
STÍNOVÝ KLAN
VĚTRNÝ KLAN
HVĚZDNÝ KLAN
SEVER

Kočičí válečníci

NEBEZPEČNÁ STEZKA

Erin Hunterová

albatros

Zvláštní poděkování patří Cherith Baldryové

Věnováno skutečnému Ostrotlapkovi

Přeložila Hana Petráková

STRUKTURA KLANŮ

HROMOVÝ KLAN

Velitelka

Modrá hvězda – šedomodrá kočka se stříbrnou tlamičkou

Zástupce velitelky

Ohnivous – hezký zrzavý kocour

Mrak – učedník

Léčitelka

Popeluška – tmavošedá kočka

Válečníci

(kocouři a kočky bez koťat)

Bílý vichr – veliký bílý kocour

Jasněnka – učednice

Proužek – štíhlý šedočerně mourovatý kocour

Kapradinka – učednice

Bělka – kočka s překrásným bílým kožíškem a modrýma očima

Mourka – pěkná mourovatá kočka

Dlouhý – světlý mourek s černými pruhy
Rychlík – učedník
Myška – malá nahnědlá kočka
Trneček – učedník
Kaprad – zlatohnědý mourek
Prachovous – tmavě hnědý mourovatý kocour
Šediváček – učedník
Bouřka – světle zrzavá kočka

Učedníci

(koťata starší než půl roku,
která se účastní válečnického výcviku)

Rychlík – černobílý kocour
Mrak – bílý kocourek s dlouhou srstí
Jasněnka – bílá kočička se zrzavými flíčky
Trneček – zlatohnědý kocourek
Kapradinka – světle šedivá kočička a tmavšími flíčky a světle zelenýma očima
Šediváček – světle šedivý kocourek s tmavšími flíčky a tmavě modrýma očima

Matky

(kočky, které čekají koťata nebo se o ně starají)

Zlatka – světle zrzavá kočka
Skvrnka – světlá mourovatá kočka, nejstarší matka
Vrba – světlounce šedivá kočka s neobvykle modrýma očima

Starší
(bývalí válečníci a matky)

Jednoočka – světle šedivá kočka, skoro hluchá a slepá, nejstarší v klanu

Ouško – šedivý kocour s maličkýma ušima, nejstarší kocour z celého klanu

Grošinka – žlutohnědá kočka s rozkošně puntíkovaným kožíškem, která bývala kdysi velice krásná

STÍNOVÝ KLAN

Velitel

Měsíční dráp – veliký tmavě hnědý mourovatý kocour s neobvykle dlouhými předními drápy, původně z Hromového klanu

Zástupce velitele

Černá tlapa – veliký bílý kocour s obrovskými černými tlapami, dříve toulavý kocour

Léčitel

Rýmák – malý šedobílý kocour

Válečníci

Žaluďák – malý hnědý kocour

Obláček – drobný mourovatý kocour

Kytka – černá kočka

Baloun – stříbrný mourek, dříve toulavý kocour

Rudoška – tmavě zrzavá kočka, dříve toulavá
Cedrtlapka – učedník
Zlomzub – obrovský mourovatý kocour, dříve toulavý
Jeřábek – učedník

Matky

Makovička – dlouhonohá světle hnědá mourka

VĚTRNÝ KLAN

Velitel

Vysoký měsíc – černobílý kocour s velice dlouhým ocasem

Zástupce velitele

Pajda – černý kocour s vymknutou tlapkou

Léčitel

Hnědouš – hnědý kocour s krátkým ocasem

Válečníci

Bahňák – strakatý tmavohnědý kocour
Pavuchlup – tmavošedý mourek
Uchorváč – mourovatý kocour
Zlatule – zlatohnědá kočka
Jednofousek – mladý hnědý mourek
Hlodášek – učedník
Vlnka – světle šedivá mourka

Matky

Šedivka – šedá matka

Sasanka – trojbarevná matka

Bělina – malá bílá kočka

ŘÍČNÍ KLAN

Velitel

Křivý měsíc – obrovský světlý mourek s pokřivenou čelistí

Zástupce velitele

Levhartka – zlatá mourovatá kočka s neobvyklými skvrnami

Léčitel

Lískáč – světle hnědý kocour s dlouhými chlupy

Válečníci

Černý dráp – kouřově černý kocour

Tlapa – podsaditý mourek

Ránek – učedník

Kameňák – šedivý kocour se zjizvenýma ušima

Mlha – tmavě šedá kočka s modrýma očima

Stínka – velice tmavá šedá kočka

Břicháč – tmavě hnědý kocour

Šedý pruh – šedivý kocour s dlouhou srstí, původně z Hromového klanu

Matky

Mechovka – trojbarevná kočka

Starší

Šedivka – tmavošedá kočka

KOČKY BEZ KLANŮ

Ječmen – černobílý kocour, který žije na farmě nedaleko lesa

Havran – hubený černý kocourek, který žije na farmě s Ječmenem

Princezna – světle hnědá mourka s výrazně bílou náprsenkou a tlapkami, domácí mazlíček

Čmouha – baculatá černobílá domácí kočička, která bydlí v domě na kraji lesa

ÚVOD

Uvnitř pojízdné psí boudy byla tma. Vůdce smečky slyšel škrábání drápů, cítil hladkou srst sousedního psa, ale nic neviděl. Vzduch byl plný psích pachů, které téměř přehlušily pach spáleného lesa.

Vůdci smečky se na roztřesené podlaze pojízdné boudy sedělo nepohodlně. Konečně sebou bouda naposledy škubla a zastavila se. Zvenku k němu dolehly lidské hlasy. Některým slovům rozuměl. „Oheň… hlídej… hlídací psi."

Vůdce zaznamenal pach lidského strachu a zároveň i hořce nasládlou vůni pořezaného dřeva. Uvědomil si, že tady byli už včera v noci, i předchozí noc, víc nocí, než kolik má pes tlapek. Prozkoumal se smečkou celý ohrazený pozemek, zhodnotil pachy, jestli tu nejsou nějací vetřelci, které by bylo potřeba vyhnat.

Tiše zavrčel a odhalil ostré zuby. Smečka je silná, jenjen se rozběhnout a zabíjet. Touží po teplé krvi a po pachu kořisti, která se bojí smrti. Místo toho jsou však zavření, žerou, co jim předhodí Člověk, a poslouchají jeho příkazy.

Pes se postavil na mohutné tlapy, narazil béžovočernou hlavou do dveří a zalomcoval jimi. Pak se hlasitě rozštěkal: „Ven! Smečka ven! Hned teď!“ V uzavřeném prostoru to znělo jako ohlušující rachot.

Zbytek smečky se přidal. „Smečka ven! Běžet ven!“

Dveře pojízdné boudy se v tu chvíli otevřely jako na zavolanou. Vůdce smečky ve večerním šeru uviděl muže, jak štěká povely. Museli vyskákat.

Vůdce vyrazil jako první a doskočil hned vedle hromady klád, která byla navršená uprostřed ohrady. Zpod tlapek se zvedly obláčky popela a sazí. Zbytek smečky se za ním vyřítil z boudy jako proud černohnědých pružných těl. „Smečka ven! Smečka ven!“ štěkali. Vůdce neklidně pobíhal kolem plotu, který je odděloval od lesa. Za plotem se o sebe opíraly ohořelé stromy, jiné ležely na zemi. O kus dál se ve větru chvělo listí neporušeného lesa.

Z temných stínů k nim zaváněly lákavé pachy. Vůdcovy svaly se napjaly, v horké tlamě se mu začaly sbíhat sliny. V tomhle lese plném kořisti se smečka bude moct volně rozběhnout. Tam je žádný Člověk neuváže a nebude jim poroučet. Budou žrát tak často, jak budou chtít, protože budou nejsilnější a nejdivočejší ze všech.

„Volní!“ vyštěkl vůdce. „Budeme volní! Budeme brzy volní!“

Došel k plotu, přitlačil čumák k pletivu a natáhl do sebe pachy lesa. Řadu z nich ještě nikdy necítil, ale jeden, ten nejsilnější, znal moc dobře. Byl to pach jeho nepřátel a jeho kořisti.

Kočky!

Nastala noc. Proti úplňku se na obloze rýsovaly černé větve bez listí. Psi ve tmě pobíhali sem a tam jako černočerné stíny. Tlapy

tiše dusaly v sazích a pilinách. Svaly se jim vlnily pod lesklou srstí. Oči jasně žhnuly. Čelisti měli pootevřené, ostré zuby poodhalené, jazyky visely z tlam.

Vůdce smečky větřil u země podél plotu. Hledal místo na druhé straně ohrazeného prostoru, kde se Člověk zdržoval v noci. Před třemi nocemi tam pod plotem objevil úzkou díru. Bylo mu jasné, že tudy vede cesta ke svobodě pro celou smečku.

„Díra. Kde je díra?“ zavrčel.

Vtom zahlédl místo, kde se plot nedotýkal hlíny. Mohutnou tlapou začal hrabat v zemi. Zvedl hlavu a štěkl na ostatní: „Tady. Díra, díra. Tady.“

Cítil jejich dychtivost, jako by to byla jeho vlastní touha. Ostrá jako trny, lákavá jako mršina. Přiřítili se k němu a štěkali: „Díra. Díra.“

„Větší,“ sliboval vůdce, „díra větší. Utéct brzy.“

Začal znovu vší silou odhrabávat hlínu. Díra se zvětšovala do šířky i do hloubky, zem odletovala do stran. Ostatní psi přešlapovali kolem a větřili ve tmě lesní pachy. Z tlam jim odkapávaly sliny, v duchu už se zakusovali do teplé živé kořisti.

Vůdce smečky se zarazil a nastražil uši, aby se přesvědčil, jestli je nejde zkontrolovat Člověk. Nikde nic, lidský pach k němu zavál z větší dálky.

Vůdce si lehl na zem a protlačil se do otvoru. Spodek plotu se mu zadíral do kůže. Zabral zadními tlapami a odstrkoval se tak dlouho dopředu, až se z jámy vyhrabal a stál na druhé straně plotu.

„Volný,“ štěkl. „Ke mně! Ke mně!“

Psi se jeden po druhém protáhli dírou, která se stále zvětšovala.

Nakonec se všichni ocitli u svého vůdce mezi ohořelými stromy. Začali přecházet sem a tam, strkali čumáky do děr mezi kořeny a upírali pohledy do tmy. Oči jim chladně plály.

Když se poslední pes protáhl pod plotem, zvedl vůdce smečky hlavu a vítězně vyštěkl: „Běžíme. Smečka volná. Běžíme!“

Otočil se směrem k lesu a rozběhl se. Smečka vyrazila za ním. Temné stíny se míhaly nočním lesem. *Smečka, smečka*, znělo jim v hlavách. *Smečka volná*.

Teď měli celý les pro sebe a ovládal je jediný instinkt.

„Zabij! Zabij!“

KAPITOLA 1

Ohnivous nemohl uvěřit svým očím. Při pohledu na nového velitele Stínového klanu, který stál nahoře na Obří skále, byl ohromený a zároveň jím lomcoval vztek. Zježily se mu chlupy. Veliký kocour otáčel mohutnou hlavu ze strany na stranu. Pod lesklou srstí se mu vlnily svaly a z očí jako by přímo sálalo vítězství.

„Dráp!“ vyprskl Ohnivous. Jeho dávný nepřítel, který se ho už několikrát pokusil zabít, se stal jedním z nejmocnějších kocourů v celém lese.

Vysoko na obloze putoval nad Čtyřmi stromy úplněk a vrhal své chladné světlo na Shromáždění čtyř kočičích klanů. Všechny šokovala zpráva o smrti velitele Stínového klanu, Černého měsíce. Ani jedna kočka z celého lesa však nepředpokládala, že by se novým velitelem mohl stát Dráp, bývalý zástupce velitelky Hromového klanu.

Vedle Ohnivouse seděl Proužek. Rozčilením celý ztuhnul a oči mu plály. Ohnivous přemítal, co se asi honí hlavou tomuto tmavému kocourovi z jeho klanu. Když byl Dráp vykázaný z Hromo-

vého klanu, vyzval tohoto svého starého přítele, aby šel s ním, ale Proužek odmítl. Litoval teď svého rozhodnutí?

Ohnivous zahlédl Bouřku, jak se k němu proplétá mezi ostatními kočkami. „Co to má znamenat?“ zasyčela světle zrzavá válečnice, když se k němu přiblížila na doslech. „Dráp přece nemůže vést Stínový klan. Je to zrádce!“

Ohnivous na okamžik zaváhal. Krátce poté, co se přidal k Hromovému klanu, zjistil, že Dráp zabil zástupce velitelky Rudocha. Když se pak sám Dráp stal zástupcem velitelky, přivedl do jejich tábora toulavé kočky, které Hromový klan napadly. Dráp se pokusil zavraždit velitelku Modrou hvězdu, aby mohl zaujmout její místo. Za trest ho z Hromového klanu vyloučili a vyhnali z lesa. To nebyl vhodný životopis pro velitele žádného klanu.

„Jenže Stínový klan o ničem neví,“ připomněl Ohnivous tiše Bouřce. „A nikdo z ostatních klanů taky ne.“

„Tak jim to musíš povědět!“

Ohnivous se podíval nahoru na velitele Větrného a Říčního klanu, Vysokého a Křivého měsíce, kteří stáli na Obří skále vedle Drápa. Vyslechli by ho vůbec, kdyby jim pověděl, co ví? A co Stínoví? Ti tolik vytrpěli pod krutým velením Zlomeného a potom kvůli nemoci, která zdevastovala skoro celý klan, že jim pravděpodobně bude lhostejné, *čeho* se jejich nový velitel v minulosti dopustil, pokud bude schopný vytvořit z nich zase silný klan.

Kromě toho se Ohnivous nedokázal zbavit jistého pocitu úlevy. Dráp uspokojil svou touhu po moci v jiném klanu. Hromový klan se může přestat bát, že je Dráp znovu napadne, a on sám bude zase chodit po lese bez neustálého ohlížení.

Přesto dobře věděl, že kdyby neprotestoval proti tomu, aby se Dráp chopil moci, nikdy by si to neodpustil. Svářily se v něm protichůdné pocity.

„Ohnivousi!“ Otočil se a uviděl Mraka, svého učedníka s dlouhou bílou srstí. Blížil se k němu spolu s hnědou šlachovitou válečnicí Myškou. „Ohnivousi, to tu budeš jen tak stát a necháš toho skunka, aby převzal moc?“

„Tiše, Mraku,“ okřikl ho Ohnivous. „Já vím. Udělám…“

Zarazil se, když uviděl, že Dráp popošel na přední okraj Obří skály.

„Těší mě, že tu s vámi dnes v noci na Shromáždění můžu být.“ Veliký mourovatý kocour promluvil tiše, ale autoritativně. „Stojím tu před vámi jako nový velitel Stínového klanu. Černý měsíc zemřel na nemoc, která si v mém klanu vyžádala mnoho životů, a Hvězdný klan mě jmenoval jeho nástupcem.“

„Buď vítán, Drápe,“ mňoukl Vysoký měsíc, černobílý velitel Větrného klanu, a uctivě pokývl hlavou. „Ať tě doprovází Hvězdný klan.“

Křivý měsíc souhlasně mňoukl a Dráp přikývl na srozuměnou.

„Děkuji za vaše uvítání,“ odpověděl Dráp. „Je to pro mě čest, stát tady s vámi, i když bych si přál, aby k tomu došlo za jiných okolností.“

„Moment,“ přerušil ho Vysoký měsíc. „Měli bychom být čtyři.“ Zahleděl se na kočky shromážděné pod skálou. „Kde je velitelka Hromového klanu?“

„Jdi.“ Ohnivous ucítil, jak do něj kdosi dloubl. Rozhlédl se a uviděl Bílého vichra, který se přidal k ostatním válečníkům z Hromového klanu. „Víš přece, že musíš zastoupit Modrou hvězdu.“

Ohnivous přikývl. Najednou ze sebe nedokázal vypravit jediné zamňouknutí. Napjal svaly a připravil se ke skoku. Za okamžik už šplhal na vršek Obří skály, aby zaujal místo vedle ostatních tří velitelů. Pohled z vrcholku skály mu na moment vzal dech. Ještě nikdy tu nebyl. Připadalo mu, že je hrozně vysoko nad údolíčkem. Ohromeně sledoval rychle se měnící tvary světel a stínů, jak je vrhaly měsíční paprsky pronikající listím čtyř mohutných dubů. Pohledem zachytil bledé odlesky mnoha párů očí a zachvěl se.

„Ohnivousi? Proč jsi tu ty? Stalo se něco Modré hvězdě?“ zeptal se Vysoký měsíc.

„Naše velitelka se nadýchala při požáru kouře a ještě jí není tak dobře, aby se mohla vydat na delší výpravu,“ vysvětloval Ohnivous a uctivě sklonil hlavu. „Ale brzy bude v pořádku. Není to nic vážného,“ dodal rychle.

Vysoký měsíc přikývl a Křivý podrážděně mňoukl: „Tak začneme už? Měsíc nepočká.“

Světle mourovatý velitel Říčního klanu ani nečekal na odpověď a hlasitým zvoláním oznámil začátek Shromáždění. Když dole utichlo mňoukání, přivítal všechny: „Kočky všech klanů, vítejte na Shromáždění. Dnes se k nám přidal nový velitel Dráp.“ Pokynul mávnutím ocasu směrem k mohutnému válečníkovi. „Jsi připravený promluvit, Drápe?“

Dráp zdvořile poděkoval pokývnutím a vykročil dopředu, aby oslovil shromážděné kočky. „Stojím tu před vámi z vůle Hvězdného klanu. Černý měsíc byl vznešený válečník, ale byl už starý a nedokázal vzdorovat své nemoci. Jeho zástupce Škvára bohužel také zemřel.“

Ohnivouse přepadla taková úzkost, až se mu zježila srst. Všichni velitelé tradičně obdrželi na místě, kterému se říkalo Matčina ústa, od Hvězdného klanu devět životů. Černý měsíc se však stal velitelem teprve před několika ročními obdobími. Co se stalo s jeho devíti životy? Byla snad ta nemoc u Stínových tak zlá, že ho o všechny připravila?

Ohnivous zahlédl mezi kočkami pod skálou Rýmáka, léčitele Stínového klanu. Seděl s hlavou skloněnou, a i když mu Ohnivous neviděl do obličeje, podle shrbených zad usoudil, že se cítí mizerně. Musí to být pro něj těžké, pomyslel si Ohnivous, když se ukázalo, že navzdory všem svým znalostem nedokáže zachránit život svého velitele.

„Hvězdný klan mě přivedl ke Stínovému klanu ve chvíli, kdy mě nejvíc potřebuje," pokračoval Dráp z vrcholku Obří skály. „Nepřežilo mnoho koček, které by byly schopné nalovit pro matky s koťaty a pro starší potravu a které by ochránily klan. Nikdo z válečníků nebyl připraven převzít roli velitele. Pak Hvězdný klan seslal Rýmákovi osudové znamení o novém velkém veliteli, který se objeví. Přísahám při všech našich válečnických předcích, že se takovým velitelem stanu."

Ohnivous zahlédl, jak se Rýmák znepokojeně pohnul. Při zmínce o osudovém znamení vypadal z nějakého důvodu nešťastný.

Ohnivous si v tu chvíli uvědomil, že jeho vlastní úkol je najednou mnohem obtížnější. Pokud se objevilo osudové znamení, pak Drápa vybral za nového velitele Stínového klanu samotný Hvězdný klan. On ani žádná jiná kočka nesmí jejich rozhodnutí zpochybnit. Co by teď mohl říct, aby to nevypadalo, že zpochybňuje vůli válečnických předků?

„Díky Hvězdnému klanu," pokračoval Dráp, „jsem s sebou mohl přivést další kočky, které prokázaly, že jsou ochotné lovit pro svůj nový klan."

Ohnivous dobře věděl, koho tím myslí – bandu toulavých koček, které napadly tábor Hromového klanu! Jednu z nich viděl přímo pod Obří skálou – velikého zrzavého kocoura, který tam seděl s ocasem omotaným kolem tlapek. Když ho viděl naposledy, rval se s Mourkou, která bránila vstup do kočičí školky. Některé z těchto toulavých koček ironií osudu vyrostly ve Stínovém klanu a podporovaly tyranského velitele Zlomeného měsíce. Stínoví je vyhnali i s jejich vůdcem, když Hromový klan přišel utlačovanému klanu na pomoc.

Ohnivous zaváhal. Nastala teď vhodná chvíle, kdy by měl promluvit? Pak však vystoupil Vysoký měsíc. Tvářil se pochybovačně a mňoukl: „Spojenci Zlomeného měsíce byli krutí a krvežízniví stejně jako on. Je to skutečně moudré brát je zpátky do klanu?"

Ohnivous chápal pochybnosti Vysokého měsíce, protože tytéž kočky vyhnaly Větrný klan z jeho území a klan téměř zničily. Kolik koček ze Stínového klanu si asi myslelo totéž? Klan Zlomeného si koneckonců dost vytrpěl od svého násilnického velitele. Ohnivous se divil, že přijal vyhnance zpátky.

„Válečníci Zlomeného měsíce svého velitele poslouchali," odpověděl Dráp vážně. Válečnický kód říká, že velitelovo slovo platí jako zákon." Olízl se a pak pokračoval. „Tyto kočky byly Zlomenému oddané. Teď budou oddané mně. Černá tlapa, zástupce Zlomeného, je teď mým zástupcem."

Vysoký měsíc se stále ještě tvářil podezíravě, ale Dráp se mu zadíval pevným pohledem do očí. „Máš právo nenávidět Zlome-

ného měsíce, Vysoký. Velice ublížil tvému klanu. Dovol mi však, abych ti připomenul, že to nebylo moje rozhodnutí přijmout ho do Hromového klanu a pečovat o něj. Od začátku jsem byl proti, ale když Modrá hvězda trvala na tom, že mu poskytne přístřeší, musel jsem být své velitelce oddaný a podpořit ji."

Velitel Větrného klanu zaváhal a pak přikývl. „Máš pravdu," mňoukl.

„Pak vás žádám o jediné – důvěřujte mi a dejte mým válečníkům příležitost ukázat, že umí ctít zákony válečníků, a oni znovu dokážou Stínovému klanu svou věrnost. Mým prvním úkolem bude udělat s pomocí Hvězdného klanu ze Stínových zase silný a zdravý klan," slavnostně slíbil Dráp.

Když teď Dráp konečně dosáhl toho, oč usiloval, pomyslel si Ohnivous, možná se z něj opravdu stane vynikající velitel. Řekl, že si vyhnanci zaslouží druhou šanci. Možná si totéž zaslouží i on, ale Ohnivousovi se při té představě ježily všechny chlupy na zádech. Chtěl dát Drápovi jasně najevo, že Hromový klan nikdy nezíská.

Byl tak zamyšlený, že si ani nevšiml, že Dráp ukončil své vystoupení.

„Ohnivousi?" mňoukl Vysoký měsíc. „Budeš chtít teď promluvit?"

Ohnivous nervózně polkl a popošel dopředu. Skála pod jeho tlapkami byla chladná a hladká. Pod sebou viděl Bouřku a ostatní kočky z Hromového klanu, které k němu vzhlížely s očekáváním. Světle zrzavá kočka ho sledovala s obdivem.

Ohnivouse její pohled povzbudil, a tak začal mluvit. Nechystal se předstírat, že tábor Hromových neponičil oheň, ale nechtěl

vzbudit dojem, že je klan oslabený. Levhartka, zástupkyně velitele Říčního klanu, pozorně poslouchala. Když se na ni Ohnivous podíval, přivřela oči, jako by chtěla dát najevo, že dobře zváží jeho slova. Říční klan pomohl Hromovým při lesním požáru a nikdo z koček nevěděl líp než Levhartka, jak zranitelný tento klan momentálně je.

„Před několika východy slunce začalo hořet v řezárně a oheň se prohnal naším táborem. Půlocas a Záplata zemřeli a klan jim vzdal čest. Zvláštní čest jsme vzdali Žlutozubce, která se vrátila do hořícího tábora, aby zachránila Půlocase." Sklonil hlavu. Smutek nad ztrátou staré léčitelky ho skoro přemohl. „Našel jsem ji v jejím doupěti a byl jsem u ní, když zemřela."

Shromážděné kočky vyděšeně zamňoukaly. Důvod ke smutku neměl jen Hromový klan. Ohnivous si všiml, že Rýmák sedí strnule a dívá se vzhůru očima zkalenýma žalem. Než Zlomený měsíc vyhnal léčitelku Žlutozubku ze Stínového klanu, byl Rýmák jejím učedníkem.

„Naší novou léčitelkou bude Popeluška," pokračoval Ohnivous. „Modrá hvězda se nadýchala kouře, ale uzdravuje se. Žádné kotě se nezranilo. Obnovujeme svůj tábor." Nezmínil se o nedostatku lovné zvěře ve vypálené části lesa ani o tom, jak je jejich tábor navzdory veškeré snaze stále ještě velice zranitelný a nechráněný. „Musíme poděkovat Říčnímu klanu," dodal a s úctou pohlédl na Křivého. „Během ohně nám poskytli přístřeší. Bez jejich pomoci mohlo zemřít ještě víc našich koček."

Když Křivý měsíc přijal jeho dík pokývnutím hlavy, neodolal Ohnivous a znovu se podíval na Levhartku. Zástupkyně velitele Říčního klanu z něj nespustila upřený pohled svých jantarových očí.

Nadechl se a otočil se na Drápa. „Hromový klan uznává tvé velení z vůle Hvězdného klanu," mňoukl. „Tvoji přívrženci kradli jako toulavé kočky kořist všem čtyřem klanům, když se pohybovali po celém lese, takže je dobře, že budou mít zase svůj klan. Předpokládáme, že budou podléhat válečnickému zákonu a budou se zdržovat na svém vlastním území." Měl dojem, že zahlédl v Drápových očích jisté překvapení, a pevným hlasem pokračoval. „Nebudeme však tolerovat jakékoli nájezdy na území Hromového klanu. Navzdory nedávnému požáru jsme dost silní, abychom vyhnali z tábora každou kočku, která překročí jedinou tlapkou naši hranici. Stínového klanu se nebojíme."

Ze skupinky jeho vlastních válečníků zaznělo pár souhlasných zamňouknutí. Dráp zlehka přikývl a tichým hlubokým hlasem, který zaslechly jen kočky na vrcholku Obří skály, zabručel: „Statečné prohlášení, Ohnivousi. Od Stínového klanu vám nic nehrozí. Tím si můžeš být jistý."

Ohnivous si jen přál, aby mu mohl věřit. Přikývl a poodstoupil. Teď, když měl své vystoupení za sebou, se mu ulevilo a srst měl už zase hladkou. Poslouchal Vysokého a Křivého měsíce, jak mluví o novinkách ve svých klanech – kdo se stal učedníkem a kdo válečníkem, a navíc varování, protože u řeky se objevili další dvounožci.

Když skončila oficiální část Shromáždění, seskočil Ohnivous k ostatním válečníkům Hromového klanu, kteří stáli u paty Obří skály.

„Dobře jsi promluvil," mňoukl Bílý vichr. Bouřka se na Ohnivouse dívala rozzářenýma očima a pak mu přitiskla hlavu na krk.

Ohnivous ji rychle olízl. „Půjdeme," mňoukl. „Už je čas. Rozlučte se, s kým potřebujete, a když se bude někdo ptát, řekněte, že se Hromovému klanu daří dobře."

Na mýtině se postupně loučily a rozcházely skupinky koček. Všechny čtyři klany se chystaly na cestu. Ohnivous se začal rozhlížet po ostatních válečnících ze svého klanu. Zahlédl povědomý modrošedý kožíšek a rozběhl se údolíčkem.

„Ahoj, Mlho," mňoukl. „Jak se máš? A jak se má Šedý pruh? Dneska jsem ho tu neviděl."

Šedý pruh byl Ohnivousův nejlepší kamarád z Hromového klanu. Strávili spolu učednické období a trénovali spolu. Pak se však Šedý pruh zamiloval do mladé válečnice z Říčního klanu Stříbrnky, měli spolu koťata, ale Stříbrnka při porodu zemřela. Šedý pruh opustil svůj klan, aby se připojil k Říčním. I když už od té doby přešlo několik ročních dob, Ohnivousovi stále chyběl.

„Šedý pruh nešel." Mladá matka z Říčního klanu se posadila a ovinula si ocásek elegantně kolem tlapek. „Levhartka ho nepustila. Zuřila kvůli tomu, jak se choval během požáru. Říká, že je v hloubi duše pořád oddaný Hromovému klanu."

Ohnivous musel uznat, že má Levhartka asi pravdu. Šedý pruh už se Modré hvězdy ptal, jestli by se nemohl vrátit k Hromovému klanu, ale ona mu to nedovolila. „A jak se má?" opakoval.

„Má se dobře," mňoukla Mlha. „A koťata taky. Požádal mě, abych zjistila, jak se vám po tom požáru vede. Říkáš, že Modrá hvězda není vážně nemocná?"

„Ne, brzy bude v pořádku." Ohnivous se snažil, aby to znělo důvěryhodně. Z toho, jak se nadýchala kouře, se Hvězda skuteč-

ně zotavovala, ale její mysl byla už řadu úplňků zastřená. Začala pochybovat o svých schopnostech a pochybovala dokonce i o oddanosti svých válečníků. Drápova zrada jí otřásla do hloubi duše a Ohnivous si teď dělal velké starosti. Jak asi Hvězda zareaguje, až se dozví, že se její bývalý zástupce, kterého vyhnala z klanu, stal vůdcem Stínového klanu?

„Ráda slyším, že se Hvězda uzdravuje," mňoukla Mlha a přerušila jeho myšlenky.

Ohnivous zastříhal ušima. „A jak se má Křivý měsíc?" zeptal se, aby změnil téma. V době, kdy velitel Říčních dovolil Hromovému klanu, aby se v jeho táboře schoval, vypadal dost slabý, a dneska se zdál být vedle Drápa dokonce ještě starší, než jak si ho Ohnivous pamatoval. Ale možná se nebylo čemu divit. Velitel Říčního klanu si musel poradit s následky povodně, která vyhnala jeho klan z tábora, i s nedostatkem kořisti, když odpadky dvounožců otrávily řeku. A navíc – Pruhova milovaná Stříbrnka byla dcerou Křivého měsíce a její smrt ho silně zasáhla.

„Je v pořádku," mňoukla Mlha. „Poslední dobou toho na něj bylo dost. Ale já si dělám větší starosti o Šedivku." Mlha zmínila kočku, která ji vychovala. „Vypadá už hodně stará. Možná se brzy odebere k Hvězdnému klanu."

Ohnivous by ji rád utěšil přátelským olíznutím, ale nebyl si jistý, jak by mladá matka jeho gesto přijala, když patří k jinému klanu. Kromě Šedivky byl Ohnivous jediný, kdo věděl, že není skutečnou matkou Mlhy a jejího bratra Kameňáka. Jejich otec Dubas je přinesl do Říčního klanu, když byli maličcí, a Šedivka souhlasila s tím, že se o ně bude starat. Jejich pokrevní matkou byla Modrá hvězda.

Ohnivous soucitně zavrněl, rozloučil se s Mlhou, ale přitom se nemohl zbavit myšlenky, že Hvězdino tajemství může v budoucnosti přinést oběma klanům problémy.

KAPITOLA 2

Ohnivous a jeho válečníci se vrátili do tábora Hromového klanu za úsvitu. Na východě právě začínala blednout obloha. I když Ohnivous věděl, co uvidí, až se zastaví na okraji roklinky, byl pohled na tu zkázu šokující. Shořely všechny hlodášové keře a houštiny z kapradí, kterými byl tábor po okrajích zarostlý. Vnitřní prostor zůstal nechráněný, obklopovaly ho jen zčernalé zbytky trnitých keřů podepřené větvemi v místech, kde klan začal opravovat vnější hrazení.

„Bude to vůbec někdy jako dřív?“ mňoukla tiše Bouřka, když k němu došla.

„Jednoho dne ano,“ slíbil Ohnivous, ale když si představil, kolik času a práce bude potřeba, než tábor znovu vybudují, cítil se vyčerpaný už předem. „Zažili jsme lecjaké pohromy. Přežijeme i tohle,“ dodal. Přitiskl se na okamžik k Bouřčině boku a hned se mu ulevilo, když ucítil její spokojené předení. Pak vyrazil v čele svých válečníků roklinkou dolů.

Keř, pod kterým spávali válečníci, tam stále ještě byl, ale zelená klenba větví a listí shořela. Zůstalo jen pár ohořelých pahýlů, mezi

něž kočky propletly větvičky přinesené z lesa. Kapraď seděl před válečnickým doupětem, zatímco Dlouhý hlídal poblíž vchodu do školky a Prachovous přecházel sem a tam před obydlím starších.

Když se objevil Ohnivous s ostatními, Kapraď okamžitě vyskočil, ale hned se zase zklidnil. „To jste vy," mňoukl s úlevou. „Čekali jsme celou noc Drápa."

„Tak si můžete přestat dělat starosti," mňoukl Ohnivous. „Ten má teď jinou práci. Dráp se stal novým velitelem Stínového klanu a má nové velitelské jméno *Měsíční* dráp."

„U Hvězdného klanu!" vydechl Kapraď ohromeně. „Tomu nemůžu uvěřit!"

„Cos to říkal?" Ohnivous se otočil za hlasem a uviděl Dlouhého, jak se k nim blíží přes mýtinu. „Slyšel jsem dobře?"

„Ano. Dráp se stal Měsíčním drápem. Převzal Stínový klan." Ohnivous jasně viděl, jak je mourovatý válečník šokovaný.

„A oni ho nechali?" mňoukl Dlouhý. „Zbláznili se?"

„Vůbec se nezbláznili," odpověděl Bílý vichr, který přistoupil k Ohnivousovi. Starší válečník zahrabal drápky do holé země, znaveně se posadil a povzdechl si. Bílou srst měl po zpáteční cestě lesem zčernalou od sazí. „Ve Stínovém klanu skoro všichni zemřeli na tu zlou nemoc. Zoufale potřebovali silného vůdce. Dráp jim musel připadat jako dar z nebes. Jako dar od Hvězdného klanu."

„Tak to nejspíš bylo," souhlasil s ním Ohnivous neochotně. „Hvězdný klan podle všeho seslal Rýmákovi znamení, že se Stínový klan dočká silného vůdce."

„Ale Dráp je přece zrádce!" protestoval Kapraď.

„Stínoví to nevědí," upozornil ho Ohnivous.

Tou dobou se kolem nich začaly vynořovat další kočky. Z obydlí učedníků přiběhli Jasněnka s Rychlíkem, Prachovous přišel s Proužkovou učednicí Kapradinkou a ze školky zvědavě vykoukla Skvrnka. Tlačili se kolem Ohnivouse, jeden přes druhého se vyptávali, až musel zástupce velitelky zvýšit hlas, aby ho všichni slyšeli.

„Poslyšte," mňoukl, „dozvíte se, co je potřeba." *A já to musím povědět Modré hvězdě*, dodal v duchu a připravoval se na setkání s velitelkou. „Bílý vichr vám poví, co se dělo na Shromáždění," pokračoval, „a pak je potřeba jmenovat ranní hlídku." Váhavě se rozhlédl po shromážděných kočkách. Všichni válečníci byli unavení. Ti, kteří nešli na Shromáždění, byli celou noc vzhůru a hlídali tábor.

„Já půjdu s Šediváčkem," ozval se Prachovous, dřív než mohl Ohnivous někoho vybrat.

Ohnivous vděčně přikývl. Tento hnědý válečník se k němu nikdy nechoval zvlášť přátelsky, ale byl oddaný Hromovému klanu a zřejmě uznal autoritu zástupce velitelky.

„Já půjdu taky," nabídla se Myška.

„A já taky," mňoukl Mrak.

Ohnivous ocenil slova svého učedníka tichým zavrněním. Potěšilo ho, že se syn jeho sestry opravdu snaží a projevuje větší loajalitu ke klanu než dřív. To nešťastné období, kdy ho unesli dvounožci a Ohnivous ho musel zachránit, ho změnilo. „Takže půjde Prachovous, Myška, Mrak a Šediváček," mňoukl. „Zbytek se může jít prospat. Později budeme potřebovat lovecké hlídky."

„A co ty?" zeptal se Proužek.

„Já si musím jít promluvit s Modrou hvězdou," řekl Ohnivous a zhluboka se nadechl.

Lišejníková záclona ve vchodu do doupěte Modré hvězdy shořela. Když Ohnivous přistoupil k Vysoké skále, vycházela právě z Hvězdina doupěte na mýtinu léčitelka Popeluška. Zastavila se, aby se pořádně protáhla. Tmavě šedivou srst měla zcuchanou a vypadala vyčerpaně, protože se po požáru starala o zdravotní stav celého klanu, ale z očí jí pořád sálal neutuchající elán. Ohnivous si vzpomněl na dobu, kdy byla jeho učednicí – stále plná energie, stále dychtivá, až do chvíle, kdy byla zrádně vlákána příliš blízko k Hromové stezce. Byla to past nastražená původně na Modrou hvězdu. Učednice měla od té doby trvale poškozenou nohu a nemohla se stát válečnicí. Nikdy se však nevzdala a oddaně sloužila klanu.

Ohnivous k ní popošel. „Jak se dnes daří Modré hvězdě?“ zeptal se potichu.

„V noci nespala,“ odpověděla Popeluška a ustaraně se ohlédla na doupě. „Dala jsem jí na uklidnění jalovcové bobule, ale nevím, jestli jí pomůžou.“

„Potřebuju jí říct, co se dělo na Shromáždění,“ mňoukl Ohnivous. „A nebude se jí to líbit.“

„Proč?“ zeptala se Popeluška s přivřenýma očima.

Ohnivous jí stručně pověděl, oč jde.

Popeluška ho beze slova vyslechla, ale oči se jí rozšířily překvapením. „Co chceš dělat?“ zeptala se, když skončil.

„Moc toho dělat nemůžu. A navíc tím možná Hromový klan i něco získá. Dráp teď konečně má, co chtěl, a když budeme mít štěstí, zabere mu práce v novém klanu tolik času, že si nás nebude všímat.“ Popeluška si ho nevěřícně prohlížela, a tak ještě rychle dodal: „Koho si Stínoví vyberou za svého vůdce, je čistě jejich věc. My budeme hlídkovat na naší hranici, ale myslím, že pro nás

Dráp alespoň na čas nebude představovat vážnou hrozbu. Větší starost mi dělá Modrá hvězda a její reakce na tuhle zprávu."

„No, moc jí to nepomůže," mňoukla Popeluška ustaraně. „Jen doufám, že se mi podaří najít pro ni ty správné byliny. Kéž by tu byla Žlutozubka."

„Já vím," zavrněl Ohnivous a přitiskl se bokem k Popelušce, aby ji uklidnil. „Všechno bude zase dobré. Bude z tebe skvělá léčitelka."

„Nejde jen o tohle," zašeptala Popeluška a hlas se jí zachvěl. „Ona mi *schází*, Ohnivousi! Čekám, kdy mi zase řekne, že mám rozum čerstvě narozeného kotěte. A když mě pochválila, bylo mi jasné, že to myslí opravdu vážně. Tolik si přeju, aby tu zase byla, Ohnivousi, abych cítila její pach a její srst, abych slyšela její hlas."

„Já to chápu," zamumlal Ohnivous. Sevřel se mu žaludek, když si vzpomněl na starou léčitelku. Od té doby, co ji našel jako potulnou kočku na území Hromového klanu, k ní měl velice blízko. „Jenže ona už teď loví s Hvězdným klanem."

A možná že teď konečně našla klid, napadlo ho, když si vzpomněl na utrpení, jaké prožívala v posledních chvílích svého života. Myslela na svého syna Zlomeného – zabijáka, kterého nikdy nepřestala milovat, i když vyrostl bez ní a nikdy se nedověděl, kdo je jeho matka. Ona sama ho musela zabít, aby zachránila svůj adoptivní klan před jeho krvežíznivými plány. Žlutozubčina bolest skončila, ale Ohnivous si neuměl představit, že by mu někdy stará léčitelka přestala chybět.

„Brzy půjdeš k Vysokým kamenům, aby ses setkala s ostatními léčiteli, viď?" připomněl Popelušce. „Myslím, že pak budeš mít ke Žlutozubce ještě blíž."

„Možná máš pravdu.“ Popeluška se od něj odtáhla. „Jako bych Žlutozubku slyšela: ‚Proč tady jen tak stojíš, lelkuješ a naříkáš, když na tebe čeká spousta práce?‘ Běž si promluvit s Modrou hvězdou. Já se na ni přijdu podívat později.“

„Jen jestli už se cítíš líp,“ mňoukl Ohnivous.

„Já jsem v pořádku.“ Popeluška mu rychle olízla ucho. „Už kvůli ní teď musíš být silný, Ohnivousi. Potřebuje tě víc než kdy dřív.“

Ohnivous se díval za Popeluškou, jak rychle kulhá pryč, a pak se otočil k Hvězdině doupěti.

Modrá hvězda ležela schoulená na hromadě podestýlky v zadní části jeskyně a přední tlapky měla zasunuté pod hrudník. Hlavu držela vztyčenou, ale na Ohnivouse se nedívala. Nepřítomným pohledem zírala kamsi do dálky, na něco, co viděla jen ona. Srst měla zcuchanou a špinavou a byla tak hubená, že Ohnivous viděl každé její žebro. Srdce se mu sevřelo lítostí a zároveň strachem o celý klan. Jejich velitelka se změnila ve starou nemocnou kočku zlomenou nepřízní osudu, neschopnou ubránit ani sebe, natož celý klan.

„Modrá hvězdo?“ mňoukl váhavě Ohnivous.

Nejdřív mu připadalo, že ho Hvězda ani neslyší. Když potom popošel do doupěte, obrátila se na něj. Zaostřila své zamlžené modré oči a na okamžik působila dojmem, že si nevzpomíná, kdo to vlastně přišel.

Pak zastřihala ušima a v očích se jí objevila známá jiskra. „Ohnivousi? Co chceš?“

„Teď jsem se vrátil ze Shromáždění, Modrá hvězdo. Obávám se, že nenesu dobré zprávy,“ mňoukl a zdvořile pokývl hlavou. Odmlčel se.

„No, tak oč jde?“ zavrčela Hvězda podrážděně.

„Stínový klan má nového velitele," mňoukl Ohnivous a rovnou to ze sebe vyhrkl. „Je to Dráp – teď se jmenuje *Měsíční* dráp."

Modrá hvězda okamžitě vyskočila na všechny čtyři. Z očí jí šlehaly chladné blesky a Ohnivous sebou až trhl, protože mu připomněla tu velitelku vzbuzující respekt, kterou kdysi bývala. „To není možné!" zasyčela.

„Je to pravda. Sám jsem ho viděl. Mluvil z vrcholku Obří skály spolu s ostatními veliteli."

Modrá hvězda chvíli mlčela. Přecházela po doupěti sem a tam a švihala ocasem. Ohnivous couvl ke vchodu, protože si nebyl jistý, jestli na něj Hvězda nezaútočí kvůli tomu, že přinesl špatné zprávy.

„Jak si mohl Stínový klan něco takového dovolit?" vyprskla nakonec. „Jak si dovolují poskytnout útočiště kocourovi, který se mě pokusil zabít? A ještě z něj udělat svého velitele!"

„Oni to nevědí, Modrá hvězdo…" spustil Ohnivous, ale velitelka ho neposlouchala.

„A ostatní velitelé? Co ti si mysleli? Jak to mohli dopustit?"

„Nikdo z nich neví, co Dráp provedl Hromovému klanu." Ohnivous se snažil přimět Hvězdu, aby uvažovala logicky. „Křivý měsíc moc nemluvil, i když Vysokému se zpočátku nelíbilo, že Dráp přijal zpátky do klanu bývalé stoupence Zlomeného."

„Vysoký měsíc!" prskla Hvězda. „My už bychom teď mohli vědět, že na něj není spoleh. Netrvalo dlouho a úplně zapomněl, co jsme pro ně udělali, když jsi je šel s Šedým pruhem hledat a přivedl jsi je zpátky domů."

Ohnivous začal něco namítat, ale Modrá hvězda mu nevěnovala pozornost. „Hvězdný klan mě opustil!" Stále zuřivě pochodovala

sem a tam. „Řekli mi, že klan zachrání oheň, ale oheň nás málem zahubil. Jak můžu ještě někdy Hvězdnému klanu důvěřovat? A zvlášť teď? Poskytli zrádci devět životů, které náleží velitelům. Na mně ani na Hromovém klanu jim vůbec nezáleží!“

Ohnivous sebou trhnul. „Modrá hvězdo, poslyš…“

„Ne, Ohnivousi, ty poslouchej mě.“ Modrá hvězda k němu popošla. Srst se jí zježila a zlostně vycenila zuby. „Hromový klan je prokletý. Dráp povede Stínový klan do boje proti nám a zničí nás. A od Hvězdného klanu nemůžeme očekávat žádnou pomoc.“

„Měsíční dráp nepůsobil nepřátelsky.“ Ohnivous se zoufale snažil, aby ho velitelka poslouchala. „Vypadalo to, že mu jde hlavně o velení v novém klanu.“

Modrá hvězda se chraplavě zachechtala. „Jestli jsi mu uvěřil, Ohnivousi, jsi blázen. Dráp tu bude dřív, než začne období spadaného listí. Vzpomeň si pak na moje slova. Ale my se na něj připravíme. Jestli máme zemřít, vezmeme pěknou řádku Stínových s sebou.“

Znovu začala přecházet po doupěti. Ohnivous ji jen vyděšeně sledoval.

„Zdvojnásob hlídky,“ nařídila. „Postav stráž v táboře. Vyšli hlídky, aby neustále sledovaly hranici se Stínovým klanem.“

„Na to nemáme dost válečníků,“ namítl Ohnivous. „Všechny kočky jsou vyčerpané, protože mají spoustu práce navíc při opravách tábora. Víc než běžné hlídky vyslat nemůžeme.“

„Ty zpochybňuješ mé rozkazy?“ Hvězda se na něj zprudka otočila a vycenila zuby. Podezíravě přivřela oči. „Nebo se mě taky chystáš zradit?“

„Ne, Modrá hvězdo, ne! Mně můžeš věřit.“ Ohnivous sevřel

svaly, protože tak trochu očekával, že bude muset uhnout Hvězdiným drápům.

Velitelka se však najednou uvolnila. „Já vím, Ohnivousi. Tys byl vždycky oddaný válečník, ne jako ostatní.“ A pak, jako by ji ten vztek vyčerpal, sklonila hlavu a odkulhala zpátky na pelíšek.

„Postav hlídky,“ nařídila mu a zabořila se do měkké podestýlky z mechu a vřesu. „Udělej to hned. Dřív než z nás Stínoví nadělají žrádlo pro vrány.“

„Ano, Modrá hvězdo.“ Ohnivous viděl, že nemá cenu něco namítat. Sklonil hlavu a vycouval z doupěte. Hvězda znovu upřela nehybný pohled na cosi neviditelného. Ohnivous přemítal, jestli se dívá do budoucnosti a vidí zkázu svého klanu.

KAPITOLA 3

Ohnivous otevřel oči a zamžoural do prudkého slunečního světla. Stále ještě si nemohl zvyknout na to, jak slunce svítí přímo do válečnického doupěte. Všechno listí, které mívali nad hlavou, při požáru shořelo. Zívl, protáhl se a otřepal ze sebe kousky mechu.

Nedaleko něj poklidně spala na svém pelíšku Bouřka. Prachovous s Proužkem leželi stočení o kousek dál. Ohnivous vyšel na mýtinu. Od Shromáždění, kde se dozvěděli o novém velitelském postavení Drápa, uplynuly tři dny, ale po útoku, kterého se Hvězda obávala, nebylo nikde ani vidu ani slechu. Hromový klan toho času využil k obnově tábora. I když je čekala ještě spousta práce, měl Ohnivous při pohledu kolem sebe dobrý pocit. Na okrajích mýtiny už začínal znovu rašit stinný kapradinový val a kojící matky s koťaty byly chráněné hustým ostružinovým houštím propleteným mezi větvemi.

Cestou k hromadě s úlovky Ohnivous zahlédl, jak se vrací ranní hlídka v čele s Bílým vichrem. Počkal, až se k němu bílý válečník připojí.

„Nějaké stopy po Stínových?“

„Nic,“ mňoukl Bílý vichr a zavrtěl hlavou. „Jen obvyklé pachové značky podél jejich hranice. Ale jedna věc byla zvláštní…“

„Jaká?“ zeptal se Ohnivous a zastřihal ušima.

„Nedaleko Hadích skal jsme narazili na pruh zváleného podrostu a spoustu holubích pírek.“

„Holubí pírka?“ opakoval Ohnivous. „Holuba jsem tu už kolik dní neviděl – docela bych si ho dal. Loví snad nějaký cizí klan na našem území?“

„Myslím, že ne. Celé to místo páchlo psy.“ Vichr znechuceně nakrčil nos. „A taky tam byly psí výkaly.“

„Aha, psi.“ Ohnivous přezíravě švihl ocáskem. „No, víme, že dvounožci si psy vždycky berou s sebou do lesa. Běhají kolem dokola, proženou pár veverek a pak je dvounožci zase odvedou domů.“ Ohnivous pobaveně zavrněl: „Překvapuje mě, že tenhle něco ulovil.“

Udivilo ho, že tím Vichra nijak nerozveselil. Bílý kocour naopak dodal: „Každopádně si myslím, že bys měl upozornit hlídky, aby měly oči otevřené.“

„Dobrá.“ Ohnivous si staršího válečníka natolik vážil, že bral jeho radu vážně, ale v duchu byl přesvědčený, že ten pes je teď už zase dávno zavřený někde u dvounožců. Psi jsou hluční a otravní, ale on má důležitější věci na práci.

Následoval Vichra k hromadě s úlovky, což mu připomnělo problém s kořistí. Bylo jí po požáru málo. Jasněnka, Vichrova učednice, a Mrak, který se také vrátil s hlídkou, tam už byli.

„Podívejte se na to!“ stěžoval si Mrak, když k němu Ohnivous došel. Obrátil jednou tlapkou malého hraboše. „Tohle není skoro ani jednou do pusy!“

„Kořisti je málo," připomněl mu Ohnivous. Viděl, že na hromadě leží jen pár kousků. „A ti, co přežili oheň, nemají co žrát."

„Musíme jít znovu na lov," mňoukl Mrak. Kousl do hraboše a polkl. „Půjdu, jen co to sním."

„Můžeš jít se mnou," mňoukl Ohnivous a vybral si z hromady straku. „Povedu později loveckou hlídku."

„Ne, nechci čekat," zamumlal Mrak s plnou pusou. „Mám takový hlad, že bych snědl tebe. Jasněnko, chceš jít se mnou?"

Jasněnka, která spořádaně likvidovala myšku, požádala pohledem svého učitele o dovolení. Když Bílý vichr přikývl, vyskočila a mňoukla: „Můžu hned."

„Tak dobrá," mňoukl Ohnivous. Trochu mu vadilo, že se ho Mrak nedovolil, jako se Jasněnka zeptala Vichra, ale klan potřeboval potravu a oba učedníci byli dobří lovci. „Nechoďte moc daleko od tábora," varoval je.

„Jenže nejlepší kořist je dál. Tam, kde nehořelo," namítl Mrak. „My to rozhodně zvládneme, Ohnivousi," slíbil. „Nejdřív nalovíme pro starší."

Spolkl naráz zbytek hraboše a vyrazil k východu z tábora. Jasněnka pozdravila Ohnivouse i Vichra skloněním hlavy a pádila za ním.

„Nepřibližujte se k obydlím dvounožců!" zavolal za nimi Ohnivous, když si vzpomněl, jak se jednou Mrakovi hrozně chtělo zabrousit k dvounožcům a zaplatil za to vysokou cenu. Chytili ho a odvezli do svého vzdáleného obydlí na opačné straně území Větrného klanu. Teď končilo období zeleného listí a v následujícím období bezlistí bude mnohem méně kořisti. Ohnivous se obával, aby se Mrak nenechal zlákat svými bývalými zlozvyky.

„Učedníci!“ zavrněl Bílý vichr, když se za nimi díval, jak letí pryč. „Byli na ranní hlídce a už zase běží lovit. Kéž bych měl jejich energii.“ Odtáhl si o kousek dál kosa a pustil se do něj.

Když Ohnivous dojedl svou straku, zahlédl Bouřku, která právě vyšla z válečnického doupěte. Její světle zrzavá srst zářila ve slunečním světle a Ohnivous obdivoval, jak se jí při chůzi vlní svaly. „Nechceš jít se mnou na lov?“ zeptal se, když k němu došla.

„Zdá se, že je to potřeba,“ odpověděla Bouřka, když si prohlédla těch pár posledních kousků na hromadě s úlovky. „Pojďme hned teď. Já se můžu najíst, až něco ulovíme.“

Ohnivous se rozhlédl po nějaké další kočce, která by se k nim mohla přidat, a všiml si Dlouhého, který mířil k učednickému doupěti a právě se bavil s Rychlíkem. „Hej, Dlouhý!“ zavolal na oba kocoury, když přecházeli mýtinu. „Pojďte s námi na lov.“

Dlouhý zaváhal, jako by si nebyl jistý, jestli jde o rozkaz zástupce velitelky, nebo ne. „Chystali jsme se do tréninkového dolíku,“ vysvětloval. „Rychlík se potřebuje zlepšit v obraně.“

„Můžete jít později. Klan potřebuje čerstvou kořist.“ Tentokrát se Ohnivous vyjádřil jasně – byl to rozkaz.

Dlouhý podrážděně mrskl ocasem, ale neřekl nic. Rychlíkovi se nadšením zablýsklo v očích. Ohnivous zaznamenal, že je mladý černobílý kocourek už teď skoro stejně velký jako jeho učitel. Byl z učedníků nejstarší a brzy by se mohl stát válečníkem.

Musím si promluvit s Modrou hvězdou o jeho jmenovacím ceremoniálu, řekl si v duchu. *A totéž se týká i Mraka, Jasněnky a Trnečka. Klan potřebuje víc válečníků.*

Nechal Bílého vichra, aby si dopřál zasloužený oddech, a sám vedl loveckou hlídku strží nahoru. Na okraji se otočil ke Slu-

nečním skalám. Aby co nejvíc vyhověl Modré hvězdě a jejímu požadavku zdvojit hlídky, pověřil všechny lovce, aby zároveň kontrolovali i hranice, a zvlášť aby dávali pozor na pachy cizích klanů a jiné známky přítomnosti nepřátel. Hlavně je požádal, aby bedlivě kontrolovali hranici se Stínovým klanem, ale sám si ještě předsevzal, že nesmí zapomenout ani na Říční klan.

Nebyl si tak docela jistý vzájemným vztahem s Hromovým klanem. Velitel Křivý měsíc byl už starý, takže jeho zástupkyně Levhartka nejspíš získala větší autoritu a Ohnivous očekával, že bude požadovat něco za to, že její klan pomohl Hromovým při požáru.

Cestou k řece si Ohnivous všiml, že zčernalou hlínou už prorážejí nové rostlinky. Výhonky kapradin se začínaly rozvíjet a další zelené úponky postupně pokrývaly hlínu. Les se pomalu vzpamatovával, ale blížilo se období spadaného listí, takže veškerý růst se brzy zastaví. Ohnivous se stále ještě obával toho, že klan čeká chladná a výjimečně nepohodlná doba bezlistí.

Ve Slunečních skalách zavedl Dlouhý Rychlíka do jedné úžlabiny. „Tady se můžeš pocvičit v naslouchání," řekl svému učedníkovi. „Uvidíme, jestli ulovíš nějakou myš nebo hraboše dřív než všichni ostatní."

Ohnivousovi se Dlouhého přístup líbil. Tenhle válečník se světlou srstí byl svědomitý učitel a mezi ním a Rychlíkem se vyvinul velice silný vztah.

Ohnivous obešel skálu nad říčkou, kde i po požáru přežila tráva a listnaté byliny. Zanedlouho zahlédl myšku, která šelestila mezi křehkými stonky trav. Když se posadila, aby si pochutnala na semínku, které držela v tlapkách, vyskočil a rychle ji zakousl.